

Болницата — широка сграда — се бѣлѣеше отпрѣдъ имъ съ двѣтъ си крила, съ монументална порта.

Колата улови на лѣво, мина по зелената равнина и се напъти къмъ источна посока.

— А това какво е? — попита Кардашевъ, като съгледа на истокъ отъ Александровската болница, отдѣлно, една дълга и ниска постройка, съ много тжжѣнъ изгледъ и прозорци тѣсни съ желѣзни пречки.

— Това е лудницата, каза Холеки.

— Тукъ сж докарали тогава сродника ни У.

— Да. Желайшъ ли да се отбиемъ?

Кардашевъ помисли.

— Добро. Да посѣтимъ лудницата. При свѣснитѣ неможахъ да намѣрж Диогеновия „человѣкъ“, — да го потърсимъ между безумнитѣ, — каза Кардашевъ съ лека усмивка.

И заповѣда на возача да се повърне на дѣсно.

Пайтонътъ спрѣ прѣдъ вратата на една дървена заграда, която окръжаваше двора на лудницата.

XXV

Лудницата.

Нѣколко человѣци съ блѣдни лица, въ сиви вълнени халати, а едни — по бѣли гащи, — вършатъ нѣщо или ходатъ мълкомъ изъ двора.

Глави мъжки и женски отъ нѣколко прозореца гледатъ съ една тжпа, странна, безсмисленна усмивка. И тѣ въ халати, и тѣ съ уморени и повѣхнали лица.

Изгърмяването на пайтона пробуди любопитство въ тие хлътнали очи, съ угасени, глупи погледи.

— Дѣ е канцеларията на господина управителя? попита Кардашевъ единъ халатоносецъ съ стражарска шапка — той го зема за стражаръ по нея.